

[Aksel Larsen.]

stillende tilstand. Det kan se ud til, at det er ved at ændre sig i dette efterår. Vi bemærkede det jo, da regeringen accepterede forslaget om, at regeringen og folketinget i fællesskab gennem et nedsat udvalg skulle gennemgå hele punktbeskatningen og eventuelt komme med indstilling om dens revision. Jeg anser det for et uhyre fremskridt, og jeg er regeringen taknemlig for, at den indså, at dette var den rimelige måde at gribe det an på.

Det ser jo også ud til, at man, f. eks. hvad valgloven angår, mener, at det er rimeligst at forhandle med folketinget, før et forslag udarbejdes og endeligt fremsættes. Og vi kan jo også se på den redegørelse, økonomiministeren kom med i tirsdags, og tænke på det 21 mands udvalg, der skal behandle denne redegørelse og alle spørgsmål vedrørende landets økonomiske politik på længere sigt. Det, regeringen afviste i september, nemlig at forhandle med folketingets partier og folketinget om disse problemer, det afviser den ikke mere, nu går den ind for det, og det er noget, som vi kun kan være taknemlige for.

Så vil jeg kun sige, at det sker selvfølgelig, at en minister har et tilbagefald, og det var tilfældet med boligministeren, som i sin tale her i tinget sagde bl. a. følgende — det kan ses i hans fremsættelsestale om forslag til lov om ændring af lov om kreditforeninger osv.:

„Regeringen agter at strække sig vidt for at opretholde det boligpolitiske samarbejde, der blev indledt i 1966, fordi den finder, at boligproblemet er af en sådan karakter, at det bør frigøres for den almindelige partipolitiske strid.“

I forvejen havde boligministeren gjort opmærksom på, at det jo var dejligt, at de 4 boligforligspartier nu var enige om, at boligforliget burde revideres, men så har hr. Helge Nielsen jo gjort ham opmærksom på, at det har de 4 partier ikke monopol på, det er alle folketingets partier, der mener, at dette elendige boligforlig bør revideres. Men altså, boligministeren kom til at sige, at han ønsker det boligpolitiske samarbejde opretholdt, som var udtrykt i boligforliget, altså kun mellem de 4 partier. Muligvis er det en lapsus — jeg håber, det er en lapsus — men jeg gør altså opmærksom på, at det,

der ville være ønskeligt, var, om regeringen virkelig ville forhandle med hele folketinget om en boligpolitik.

Naturligvis, vi kunne jo set fra snævre partipolitiske synspunkter kun være tilfredse, hvis man ville lave et nyt firkantet boligforlig, som jeg ikke har tro på ville blive særlig godt. Rent ud sagt profiterede mit parti jo af det sidste boligforlig, men jeg ønsker det ikke; jeg vil hellere have en bedre boligpolitik og være med til at tage ansvaret for den. Derfor håber jeg som sagt, det var en lapsus, da boligministeren begrænsede sin samarbejdsvilje til boligforligets 4 partier.

Det er nødvendigt for mig i denne forbindelse at sige, at en hel del af de vanskeligheder, man beskæftiger sig med nu, og en del af den krise, regeringens politik er løbet ind i — det siger jeg, uanset hvad fru Grethe Philip har sagt — er jo forårsaget af de metoder, man anvender i koalitionsregninger her i dette land.

Det er jo en grundlæggende regel, som synes umulig at fravige, at hvad en regerings partier ikke er enige om, skal de lade ligge. De må kun gennemføre, hvad de er enige om eller kan forhandle sig til enighed om. Jeg anser dette for yderst uheldigt, for det vil sige, at et enkelt af tre regeringspartier, eventuelt flertallet i gruppen hos et af disse tre regeringspartier, kan nedlægge veto mod noget, som har stor tilslutning i folketinget, og som kan samle stort flertal ved en fri afstemning, hvor medlemmerne stemmer efter deres overbevisning, eller, for at gå videre, hvor partierne stemmer efter deres virkelige mening om den sag.

Det ville være ønskeligt, om man, da vi formodentlig fortsat vil have koalitionspartier, samlingsregninger, og hvad ved jeg, kunne komme dertil, at regeringspartier også kunne tillade sig at være uenige, således at det blev folketinget og folketingets flertal, der afgjorde de vigtige spørgsmål, og ikke en aftale om, at hvad regeringspartierne ikke kan blive enige om, skal regeringen lade ligge, uanset hvad folketingsflertallet mener om sagen.

I denne forbindelse må jeg så også sige et par ord om Nordek og de nordiske forhandlinger.

Da statsministeren tog sit initiativ i Oslo i 1968, gik vi ud fra, at det måtte betyde,